

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudců Tomáše Langáška a Viktora Kučery v právní věci žalobce: **F. Z.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Hanusem, advokátem, sídlem Žižkova třída 183/33, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2022, č. j. KUJCK 18468/2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 6. 2022, č. j. 63 A 4/2022 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Jaroslava Hanuse.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce se bránil námitkami proti provedení záznamu bodů v evidenční kartě řidiče, jimiž bylo u něj dosaženo celkového počtu 12 bodů. Městský úřad Třeboň tyto námitky zamítl. Žalovaný následně zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované. Námitku nečitelnosti pokutových bloků označil za paušální a nekonkrétní a shledal, že všechny příkazové bloky jsou dostatečně čitelné. Žalovaný konkrétnější námitky vznesl pouze ve vztahu k bloku L 0055450, týkajícího se držení mobilního zařízení u ucha při řízení, u něhož žalobce namítal rozpornost v datu spáchání přestupku. Na tomto bloku je dvakrát uvedeno datum 4. 4. 2016 (jako den spáchání přestupku a den vystavení před podpisem policisty) a jednou 4. 3. 2016 (jako den převzetí, za nímž následuje podpis žalobce). V oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení pak bylo jako den spáchání uvedeno datum 5. 3. 2016. Podle krajského soudu ke spáchání přestupku došlo 4. 3. 2016 a jiná data jsou pouze výsledkem písařských chyb a představují zřejmé nesprávnosti. Tato skutečnost je dle krajského soudu zřejmá z okolností případu, mimo jiné z toho, že oznámení o uložení pokuty nese právě březnová data (včetně data elektronického podpisu na oznámení). Pokud jde o postup městského úřadu, který po vyžádání součinnosti Policie ČR obdržel sdělení, že správné datum na bloku je právě 4. 3. 2016, a dále opravené oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, podle které je den spáchání rovněž 4. 3. 2016, krajský soud uvedl, že zřejmé nesprávnosti pokutového bloku lze opravit postupem dle § 70 správního řádu. Krajský soud poukázal na to, že i doplnění data spáchání přestupku může mít dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2015, č. j. 2 As 126/2015 - 94, bodu 29, charakter opravy zřejmé nesprávnosti. Ani skutečnost, že o opravě nebylo rozhodnuto usnesením, nezakládá nezákonnost zvoleného postupu, a to s ohledem na nižší formální požadavky spojené s pokutovými bloky. Podle krajského soudu žalobce nemohl být tímto postupem jakkoliv dotčen na svých právech. Krajský soud důvodnou neshledal ani argumentaci odlišnými stanovisky dvou soudkyň k usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, č. 3339/2016 Sb. NSS, ohledně trestní povahy záznamu bodů v registru řidičů.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku.

[4] Stěžovatel úvodem odkázal na svou žalobu s tím, že krajský soud se s ní nevypořádal, a odkázal zejména na námitku nečitelnosti pokutového bloku a porušení zákazu dvojího trestání.

[5] Dále stěžovatel brojí proti hodnocení pokutového bloku L 0055450. Namítá, že z pokutového bloku nelze určit den spáchání přestupku, což není nijak nepřiměřený požadavek. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu měl správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů hodnotit pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda záznam byl proveden v souladu s podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá zákonné úpravě. Není možné však vyvozovat den spáchání přestupku. Z pokutového bloku ani z ostatních důkazů pak nelze dovodit, že přestupek byl spáchán právě dne 4. 3. 2016, jak krajský soud dovozuje. Z pokutového bloku nevyplynou údaje důležité pro popis skutku a jeho individualizaci tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným skutkem, aby byly jasné jeho místní, časové a věcné hranice, jaký právní zájem byl porušen a jaká skutková podstata byla naplněna. Tím se posuzovaná věc liší od případu řešeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 126/2015 - 94, na který krajský soud odkázal. Vady pokutového

pokračování

bloku způsobují jeho nicotnost. Pochybnosti o obsahu bloku pak měly být řešeny v souladu se zásadou *in dubio pro reo*.

[6] Dále stěžovatel namítá, že pokutové bloky nelze vůbec opravovat, a to ani v případě zřejmých nesprávností a překlepů. V posuzovaném případě došlo součinností správního orgánu s Policií ČR k opravě data na pokutovém bloku, což je ale v rozporu s podstatou námitkového řízení. Datum spáchání přestupku navíc není vadou formálního charakteru, která by nenarušovala jeho zákonnost – tak by tomu bylo pouze v případě, že by skutečné datum bylo možné z bloku odvodit, což v posuzované věci nelze. Pokud by byla oprava blokového boku přípustná, mělo k ní dojít opravným usnesením se zachováním práv stěžovatele se proti tomu bránit. Stěžovatel nepokládá takový požadavek za nepřiměřený a argumentuje, že řízení o opravě zjevných nesprávností či přezkumné řízení nejsou neformální a musí probíhat v souladu se správním řádem.

[7] Konečně stěžovatel uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Krajský soud totiž na jednu stranu dle stěžovatele správně uvádí, že v řízení o námitkách nelze uplatnit věcné námitky (o zákonnosti rozhodnutí o přestupku), ale v rozporu s tím následně stěžovateli vytýká, že takové námitky neuplatnil, a proto se s nimi nemohl vypořádat. Konkrétně krajský soud poukazuje na to, že úspěšnou argumentací by mohlo být, kdyby stěžovatel uvedl, že se přestupku nedopustil. Stěžovatel se k otázce spáchání přestupku nevyjadřuje a zdůrazňuje, že není předmětem řízení, tou je pouze otázka, zda sporný pokutový blok je zákonným a řádným podkladem pro zápis bodů.

[8] Žalovaný ve vyjádření vyjádřil souhlas s rozsudkem krajského soudu a toliko zopakoval skutková zjištění a hodnocení provedená krajským soudem.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[10] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Podle ustálené judikatury je předmětem řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů pouze to „*zda existuje způsobilý podklad pro záznam ..., zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden*“, tedy ani pokutových bloků (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013 - 16, bod 17 a násl., rozhodnutí citovaná krajským soudem v bodě 24 rozsudku). V posuzovaném případě stěžovatel s tímto východiskem souhlasí, namítá však, že pokutový blok L 0055450 nebyl způsobilým podkladem pro záznam bodů, a to kvůli rozporům v označení dne spáchání přestupku, které dle stěžovatele nepředstavují zřejmé nesprávnosti a nelze je řešit způsobem, jaký zvolily správní orgány a krajský soud.

[12] Konkrétními náležitostmi pokutového bloku ve vztahu k jeho způsobilosti být podkladem pro záznam bodů, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20. Dovodil, že ne vždy vyvolávají formální či obsahové nedostatky bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro záznam bodů. O takovou vadu jde i v posuzované věci.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že i přes rozporná data na pokutovém bloku L 0055450 lze jednoznačně určit, v který den byl přestupek spáchán. Tímto dnem je 4. 3. 2016, tedy datum, za něž připojil stěžovatel svůj podpis. Datum 4. 4. 2016, uvedené dvakrát na pokutovém bloku, je důsledkem písařské chyby při zápisu měsíce. Skutečnost, že pokutový blok nemohl být vydán až v dubnu a nemohl se týkat přestupku spáchaného v dubnu, je zřejmá již z toho, že původní oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které odkazuje na daný pokutový blok, je ze dne 5. 3. 2016. Byť rovněž chybně označilo den spáchání přestupku (5. 3. namísto 4. 3.), je klíčové, že bylo vydáno v březnu.

[14] Tento úsudek si mohl krajský soud i správní orgány učinit samy, bez součinnosti Policie ČR a bez jakékoliv opravy pokutového bloku či oznámení o uložení pokuty. Jde o jediný rozumně představitelný závěr, který lze na základě (původních) údajů v pokutovém bloku a v oznámení učinit.

[15] V tomto ohledu tak v posuzované věci není relevantní otázka, jakým způsobem bylo přistoupeno k opravě zřejmé nesprávnosti v pokutovém bloku a v oznámení o uložení pokuty. I kdyby totiž k opravě nedošlo, bylo by namístě učinit bodový záznam ke dni 4. 3. 2016. Ačkoliv tedy stěžovatel brojí proti postupu souvisejícímu s opravou data spáchání přestupku, neuvádí, jakým způsobem se tento postup promítl do zákonnosti jím napadaných rozhodnutí. Nejvyšší správní soud, obdobně jako již krajský soud, takovou souvislost nespatřuje.

[16] Nadto, k argumentaci stěžovatele, že pokutové bloky nelze vůbec opravit ani v případě zřejmých nesprávností postupem dle § 70 správního řádu, je vhodné dodat, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře naopak tuto možnost připustil. V rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 2 As 200/2014 - 29, Nejvyšší správní soud neshledal problematickou aplikaci tohoto ustanovení pro opravu pokutového bloku, nýbrž to, že předmětem opravy nebyla zřejmá nesprávnost – na základě vyhodnocování tří důkazních prostředků došlo k úpravě místa spáchání přestupku. V nyní posuzovaném případě nicméně o zřejmou nesprávnost šlo, a bylo by tak možné přistoupit k opravě data touto cestou. Skutečnost, že k tomu nedošlo a že správní orgány patrně obdržely od Policie ČR toliko sdělení ohledně dne spáchání přestupku a opravené oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, v posuzované věci nijak nebránila tomu, aby správní orgány vyhodnotily, které datum je zřejmou nesprávností.

[17] Lze tedy shrnout, že namítaný rozpor v datech na pokutovém bloku je jen důsledkem zřejmé nesprávnosti při zápisu měsíce, který nezakládá nezpůsobilost pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů.

[18] Tvrdí-li stěžovatel, že se krajský soud nevypořádal s jeho žalobními námitkami, nezbyvá než konstatovat, že konkrétně zmiňuje pouze dvě – námitku nečitelnosti pokutových bloků a porušení zákazu dvojího trestání. K oběma se krajský soud vyjádřil, k první v bodě 25 a ke druhé (v kontextu usnesení rozšířeného senátu a odlišných stanovisek k němu uplatněných) v bodě 34 napadeného rozsudku. Stěžovatel neuvádí, v čem spatřuje případnou nesprávnost úvah krajského soudu, a stejně tak nepoukazuje

pokračování

ani na žádné jiné námitky, které dle jeho názoru nebyly vypořádány – není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby argumentaci kasační stížnosti rozvíjel a domýšlel. Ani v tomto ohledu tak nejsou námitky stěžovatele opodstatněné.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[21] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu po učinění nezbytných úkonů v řízení. Stěžovatel zaplatil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, avšak jelikož o návrhu nebylo rozhodováno, povinnost k jeho zaplacení mu nevznikla. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč, a to k rukám stěžovatelova advokáta, podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, podle kterého soud vrátí z účtu soudu přeplatek, bylo-li zaplaceno více, než činila poplatková povinnost, a to dle § 10a téhož zákona ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2022

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu